

Gade, det är dumt att klaga
Med hwad larm, tag glaset swälj!
Ja! jag swäljde, fyllde åter glaset och
swäljde, sjöng med glaset i handen och
lugnet i mitt hjerta till dess jag somna-
de, men wakenade snart och tårdes af en
olidelig törst och hufwudvärk, slog bou-
teljen i kras och kastade för första gån-
gen en trånande blick på grafwen och se'n
sjöng jag:

Ingen sällhet jorden äger,
Allt som heter fröjd bedrar,
Hoppet sällan sanning säger,
Då det lofwar glada dar.
Lugnets fristad skall jag söka
Och på landet, oberömd,
Ej för gunst min rygg mer kröka
Utan lefwa säll och glömd.

Men detta enformiga sällskap af träd,
buskar och skogar föreföll mig snart bräck-
ligt, jag tårdes af ledsnad under foglar-
nes gladaste driller, fann icke behag hwar-
ken i bäckarnes sorl eller dalarnes echo,
utan började snart att sjunga:

Ingen sällhet jorden äger,
Allt som heter fröjd bedrar,
Hoppet sällan sanning säger
Då det lofwar glada dar.

Kostar 1 skilling banco.

Twänne alldeles nya och märkwardiga

W i s o r,

Den Första:

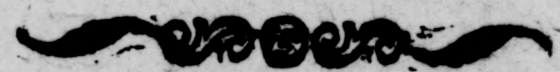
Jag stod för speglen för att kamma, &c.

Den Andra:

Det misslyckade försöket.

Ingen sällhet jorden äger, &c.

(Sjunges under egna behagliga melodier.)

Linnöping, 1841, J. A. Petré & Söns Officin.

Den Första:

Jag stod för spegeln, för att kamma
Mitt långa, långa bruna hår;
Men med detsamma inkom Mamma,
Och sad: "du jemt wid spegeln står!"

Och håret swallade kring barmen,
I tårar slöjades min blick,
Och med min zitttra uppå armen
Bedröfwad jag åt ången gick.

Der tillrade, i skydd af alen,
Den klara källans silfwertår;
"Här," tänkte jag, "i lugna dalen,
Du säkert ensam wara får."

"Om du blott ej är följd af Mamma,
Kan du i källan spegla dig!"
Jag sade... Hu! och i detsamma
Jag hörde någon bakom mig.

"Uck — war ej rädd, förtjusarinna!
På ången aldrig Mamma går:
Der kan man bara blommor finna,
Fast man som dig, dem sällan får!"

En Yngling stod, när jag mig wände,
Framför min blick så underfön;
Men we! hör endast hwad som hände:
Han bad mig om sin hittarlön.

Förvtrrad gaf jag honom handen,
Den höljde heta kyssars ström:
Jag darrade och miste anden,
Han war så öm, så öm, så öm!

"Din mun," han sade, "bör belöna
Att jag dig funnit denna gång:
Dock lätt oss byta, ömma sköna!
Gif mig en kyss, du får en sång!"

Han mot sitt bröst mitt hufvud stödde,
Så säll jag i hans famn mig fann;
Jag kände hur mitt inre glödde,
Hans mun på mina läppar brann.

Sen sjöng han, och för hvarje wisa
En kyss han fordrade af mig,
Och wille just så här bewisa
Mig wara skyldig den åt sig.

"Lifsom en ton den andra följer,
Så böra kyssar följas fort;
Den éna sig ej längre döljer
An till den förra klingat bort!"

Hur många wisor, ack, hur många,
Den lilla wackra goßen kan!
Ibland dem fann jag inga långa,
Men alla jag så sköna fann.

Dock bör man alltid aktsam wara!
Och hören systrar! warningen:
"Den första kyssen bör man spara,
Man ger bort tusende i den!"

Den Andra:

Det misslyckade försöket.

Ingen sällhet jorden äger,
Allt som heter fröjd bedrar,
Hoppet sällan sanning säger,
Då det lofwar glada dar.
Jag som Yngling ännu trodde,
I min fromma menlöshet,
Att på jorden endast bodde,
Ära dygd och redlighet.

Men jag bedrog mig, erfarenheten har
lärt mig kända werlden och menniskor-
na; mitt ännu unga oerfarna hjerta sa-
de mig: de äro ömsinta och ädla wäsen-
den; dock fann jag snart, och jag tiger
med hwad jag fann; nog af jag kände
min willfarelse och sjöng för andra gån-
gen:

Ingen sällhet jorden äger,
Allt som heter fröjd bedrar,
Hoppet sällan sanning säger,
Då det lofwar glada dar.
Jag förtjenstens bana wille
Följa och så tänkte jag,
Ddlade mitt unga snille:

Det skall gagna dig en dag.

Detta hopp sökte alltid min gamla far
att stadfästa i min själ, men salig gubben
bedrog både sig sjelf och mig, jag
blef alltid glömd och förbigången, då

smickraren och Favoriten kallades till
Embeten och Ordensstjerner; men lika
godt, tänkte jag för mig sjelf och sjöng
med mer ökad erfarenhet:

Ingen sällhet jorden äger,
Allt som heter fröjd bedrar,
Hoppet sällan sanning säger,
Då det lofwar glada dar.
Dock en vän skall allt försköna,
Tänkte jag och sökte den,
Fann, och nu jag trycktes röna
Söttman utaf sällheten.

Ja! hon tog emot mig med sitt glada
behag, då jag med kärlekens hela värma
trycktes i min wäns armar; men min
vän nypade för mig en dag en begäran,
den jag icke kunde uppfylla och från den
dagen syntes jag intet mera vara road i
hennes sällskap; sade jag för mig sjelf
och sjöng sedan;

Ingen sällhet jorden äger,
Allt som heter fröjd bedrar,
Hoppet sällan sanning säger,
Då det lofwar glada dar.
Nu jag såg en nejdens Tärna
Mera glädtig, yr och qwick,
Som gaf mig sin kärlek gerna:
O! hwad sälla ögonblick!

I min förtjusning skyndade jag till
hennes kammar, men fann den stängd;
säkert sitter hon i den gröna Lunden,

tänker, talar om mig. Då jag med för-
dubblade steg wille skynda dit, höll en
osynlig hand mig tillbaka! då jag wille
titta genom nyckelhålet till hennes kam-
mardörr, och se! jag såg henne i min
förswurne wäns armar, swor der en
gruslig Ed, under det jag lika hastigt
skyndade tillbaka och sjöng:

Ingen sällhet jorden äger,
Allt som heter fröjd bedrar,
Hoppet sällan sanning säger,
Då det lofwar glada dar.
Och jag såg en annan Glicka,
Mera menlös, öm och god,
Lik vår moders första blickar,
Då hon framför Aldam stod.

På hennes tro kan jag lita, tänkte
jag för mig sjelf, och wille under min
framtid, försäkra mig om mitt lifs säll-
het, men kärleksruset gick snart af mig
och bindelen föll från mina ögon, och se!
jag såg mig vara förenad med en gås;
förbannadt! ropade jag först och sjöng
sedan:

Ingen sällhet jorden äger,
Allt som heter fröjd bedrar,
Hoppet sällan sanning säger,
Då det lofwar glada dar.
För att sorgerna bortjaga,
Tog jag fram en full boutelj,